

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1

București, România

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Editor: Radu Prodan

Coperta: Sasha Segal

Corectura: Issabela Cotelin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALOTĂ, IONUȚ

Divinopolis / Ionuț Calotă. - București : Siono Editura, 2023

ISBN 978-630-6509-37-9

821.135.1

IONUȚ CALOTĂ

DIVINOPOLIS

orașul ultimului poet

SIONO
EDITURA

București 2023

Ionuț Calotă are o primă perioadă activă, ca poet, în anii '80, finalizând chiar un manuscris cu titlul *Manufactură de gesturi*, dar după moartea lui Nichita se retrage din viața literară și alege chitara și scena rock.

La 50 de ani revine și scrie o serie de 7 volume de poezie, publicate toate ca urmare a câte unui premiu literar, cel mai recent în 2021, la Editura Universitară, cu titlul Orașul tatuat, încă prezent în toate marile librării online. A fost tradus și publicat în antologii de poezie din Franța, Germania, Portugalia și India. Proză scrie începând cu anul 2018, obținând, ca și pentru poezie, nume-roase premii, iar acum, iată, debutează cu acest roman după ce acesta a câștigat concursul de manuscrise al Editurii Siono.

Este co-organizator de activități literar-artistice și editoriale. A fost invitat la numeroase festivaluri și evenimente de poezie din țară și străinătate. Din 2019, lansează și conduce revista literară *Monitorul de Poezie* și inițiază curentul literar maximinist.

Din 2021, deschide, în București, și administrează singura librărie fizică doar cu poezie. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Asociației Creatorilor de Ficțiune. A mai scris impresii de călătorie, recenzii de carte, texte pentru cântece, aforisme, haiku, articole de presă în domeniul muzical, memorii, editoriale, eseuri, precum și traduceri din poezia universală.

CUPRINS

Cuvântul autorului	5
Unde Poetul hrănește ceasornicele	8
Suntem sicrie în care se descompun visele	23
Copilărie în Ținutul hazardului	33
Sfârșitul, antrenament pentru noapte	55
Bonoavis mărturisește numele ei necunoscut	73
Cealaltă istorie a lumii mele	89
Poporul interzis	114
Corectitudinea poetică	131
Cine conduce, de fapt, lumea	140
În vizită la Nichita	153
Originea inteligenței și a simțului poetic	169
De ce m-am hotărât să nu mai scriu poezii	182
Linșare de carte	186

Runda întâi

Unde Poetul hrănește ceasornicele

*Luna este o pată de miere
pe un perete ce acumă piere*

– Eu nu cred niciodată cât arată ceasul. Nu am nevoie de scară ca să urc până la soare.

Așa i-am spus.

Apoi am făcut un gest spre nicăieri, fără să fiu sigur că e din voința mea și, iată, acum am al treilea ochi, așa cum au femeile.

El a trasat cu mâna o sfoară pe care oamenii dresați din curtea școlii fac acum echilibristică și acrobații. De capătul ei a rămas suspendată definitiv ziua aceasta, care veți vedea în următoarele rânduri că va fi cu adevărat specială.

Era sărbătoare ca-ntr-o zi de campanie electorală, iar noi uitaserăm toate zilele anterioare. Ne aflam captivi în filmul mut al târgușorului nostru medieval, Arhaicunești, unde oamenii vorbesc foarte puțin, aproape deloc, unde fiecare clipă durează o eternitate, unde ne adunăm doar când vrem să ne măsurăm durerile, adică unde, de obicei, nu se întâmplă nimic.

La început, orașelul nostru nu avea niciun nume. Noi nu eram pe nicio hartă.

Presimțeam însă cu toții ce viitor plăcut ni se plănuieste.

Ne imaginam deja trăind în bordeie ecologice și cum toate rudele noastre necunoscute se vor întoarce din periplul în jurul lumii fermecate. Garda orașului îi va primi în straie de paradă. Soldații vor trage douăzeci și unu de salve din pistoalele lor cu apă.

Camioanele îndesate vor plimba moștenirile acestora într-o promenadă continuă. Noi ne vom uita mirați și fericiți la noi înșine.

În dimineața acesta, în spatele școlii, copiii se jucau tăcut, dar, când m-au văzut, au scos limbile ca niște flăcări.

Purtam o haină albastră și pantofi de aceeași culoare, iar ochii mi se albăstriseră. La fel și strada, pereții clădirilor și trunchiurile copacilor. Până și culorile semaforului erau toate albastre.

Mergeam puțin cocoșat pe străzile colorate, pentru că duceam luna în brațe, o pată aurie ca o miere ce se tot întindea, ambițioasă, să ocupe întreg cerul.

Atunci a coborât din astru bărbatul acela atât de frumos, primitiv de frumos, ducând în mână un ceas uriaș. Fiecare bătaie a ceasului bătrân cădea peste noi ca o cenușă. Capetele ne erau acoperite de un nor pufos pe sub care umblam ca niște trupuri neterminate.

– E bărbatul care ține socoteala timpului, mi-a șoptit cineva pe care nu îl vedeam.

Ne adunaserăm toți în jurul său și stăteam tăcuți și nemișcați ca niște statui prăfuite, ruginite. De când a venit el, a plouat întruna. Abia mai târziu aveam să aflu motivul melodramatic cum că ploaia se formase doar din stropii de lacrimi din ochii noștri.

În acei ani, moartea ezita să mai intre la noi în comunitate. Când a sunat clopotul catedralei, am știut că de acum totul va fi altfel. Nu știam dacă și bronzul lui își schimbase culoarea, dar nu îi mai recunoșteam sunetul.

În seara aceea, primarul, cu pielea lui neagră, mai strălucitoare ca niciodată, și-a făcut un nod strâns și s-a asfixiat, atârnat de bârna care sprijinea ceasul vechi din centru. L-au lăsat mult timp să atârne acolo, ca o pendulă. Se răsucea în gol, bătut de vânt, de parcă ochii lui continuau să dea roată, să vadă ce se întâmplă în comunitate. Nu era singurul care își pierduse mințile. Dinspre biserică venea mirosul învelit în vânt al celui găsit spânzurat în amvon, atârând ca o rufă pusă la uscat, cu părul roșu, fluturând precum un drapel. Acesta, oricum, venea din casa unde toți înnebuniseră pe rând.

În schimb, unele femei au rămas brusc însărcinate, câteva chiar fără să aibă soț.

Singurul loc despre care nu știam nimic era cel de dincolo de zidurile inaccesibile, unde locuia Lordul, pe strada cea mai de sus.

Străzile erau un soi de trepte între diversele straturi sociale ale comunității.

Spaima devora tăcută liniștea.

Am avut atunci primul atac de panică. Trăiam mai mult în vis decât treaz. Îmi era atât de teamă să trăiesc într-un vis! Toate imaginile îmi spărgeau ochii și intrau prin acele porți umede în mine, iar acolo explodau. Nici nu știți cât de frică îmi era! Lumea părea să se sfârșească, contaminată de virusul invizibil. Strângeam pumnii până când unghiile se înfîgeau în carne, de parcă mă pregăteam să lupt cu toate nenorocirile acestei existențe. Undeva, în lume, câțiva munți se prăbușeau. Am fugit de toate aceste viziuni pe strada pustie, dar la un moment dat nu mai alergam eu, ci strada o luase la fugă, îngrozită.

Iarba de pe mine creștea tot mai înaltă. Acum a ajuns cât copacii, apoi atât de sus încât se făcuse întuneric total în lumea noastră.

Când s-a înnoptat, bărbatul a ajuns la poarta mea.

A apăsat butonul soneriei și atunci am simțit

cum sunetul strident se propagă prin fire, apoi prin pereți, tot mai puternic, până când se oprește, ca o explozie, în inima întunericului, în inima mea.

Avea un corp fără umbră. Îl priveam prin întunericul deplin și vederea nu mi se termina nicăieri. Nu-i vedeam fața, dar aveam senzația că este mai degrabă o păpușă.

Întunericul a devenit atât de intens, încât uneori îl auzeam pe străin trosnind, crăpând, de parcă în timpul ăsta se congela, se acoperea cu un strat de gheață.

Simțeam pereții cum se încovoiaie cu toată forța lumii, iar lumina nu mai avea putere să pătrundă.

Dacă aș fi aprins becul, mi-ar fi fost teamă că orbesc.

Amândoi stăteam nemișcați în beznă ca două flăcări îngropate în pământ. Părea că am înghițit niște lanterne și acum luminam doar pe interior.

Nu am vrut să-l primesc, dar pereții s-au dat singuri într-o parte, invitându-l înăuntru. În loc de salut, și-a deschis brațele ca niște aripi.

Îl auzeam fără ca el să rostească vorbe. Chiar și nebuna orașului îl îngâna ca un ecou. Îi simțeam vocea în inconștient, dar după aceea ea s-a multiplicat, vorbea cu o mie de guri, apoi cu tot mai multe, toate se transformaseră în gheare ce sfâșiau aerul.

În noaptea aceea viii erau adormiți și morții umblau nestingheriți. Siluete, contururi nedefinite, treceau în viteză pe lângă noi, ba chiar unele prin trupul meu, intrând și ieșind din mine fără încetare. Din când în când, amândoi ne izbeam involuntar capul de zid, ca un titanic tras de un elastic către aisberg. Încercam să ne menținem echilibrul stând pe loc pentru că nu mai aveam picioare, doar mâinile se agitau în aer, căutându-ne, până ni s-au lungit la pământ, transformându-ne în patrupede.

După lungi momente de așteptare, de incertitudine, în sfârșit, mi-a spus:

– Tu ești Anan de Amiranda?

– Da, mărite domn.

– Am venit să-ți vorbesc despre Celălalt Oraș, despre Divinopolis.

– Știu! Acolo totul este verde și oamenii circulă pe sus. Dar nu cu picioarele în tavan. Un loc unde roboții sunt mai miiloși decât oamenii.

– Nuuu! Eu pot să te duc în orașul visat de tine, unul doar al tău, unde să fii liber, să faci ce îți dorești.

– Cum e posibil?

Între timp am simțit nevoia să mă spăl pe mâini, jenat de senzația că l-am atins, dar apa se transformase într-un nisip fierbinte.

– Lumea ta virtuală a devenit acum cea reală. De ce preferi să stai în acest orașel dezolant și părăsit? Am creat o lume nouă pentru fiecare dintre voi, dar cel mai important e că vei putea folosi aceea parte a creierului interzisă până acum.

– Nu știu. Nu mai pot fi eu însumi. Aici, în locul acesta minuscul, facem lucrurile altfel. Apoi, fiecare avem secrete pe care nu vrem să le recunoaștem și nici nu ținem neapărat să intrăm unii în mintea celorlalți.

– Lumea ta e atât de mică! Cât orașul ăsta, de fapt, cât camera asta. Intimitatea ta nu folosește la nimic. De ce nu vrei să fie ca la începutul lumii în fiecare zi, să fii mai viu ca niciodată?

– Nu mă condamna! Mi-am dat seama cât de multe știu despre ceilalți și cât de puține despre mine! Am încercat să fiu o pasăre, am ieșit din casă fără ochi. Am pășit pe stradă și pomii dansau pentru mine, iar eu simțeam furnicături între coapse.

– Știu că o urmăreai în fiecare zi pe acea femeie misterioasă. Va trebui să îți vorbesc despre regulile vieții și despre cele ale morții. În plus, reține că fiecare decizie a ta îți va multiplica viitorul.

– Da, o căutam zilnic și în gândul meu aproape că mă căsătorisem cu ea, i-am răspuns tăcut.

– Dar te-ai întrebat vreodată de ce există

săraci, de ce există orbi, orfani, schilozi, nebuni?
De ce există durere? Sunt acestea dovezile pe care
le căutai?

– Nu știu. Sunt prea neștiutor! Aș vrea să nu
mă mai afecteze durerile lumii, dar uneori le simt
mai tare decât pe ale mele. Sunt recunoscător
totuși acestor ani care m-au acceptat. Sunt răsfățat
că am existat, am mai recunoscut. Mă întreb doar
cine mă va înlocui. Totuși, aș vrea să salvez ceva,
să iau cu mine o amintire. Acest tablou, de exem-
plu, l-am implorat dintr-o pornire necontrolată.

– Nu e posibil! Nu poți salva nimic. Pentru că
lumea asta e doar o minciună.

– Nu te cred! Tu cine ești?

– Eu sunt singurul care nu are nevoie să existe.
Sunt poetul care hrănește ceasornicele.

El a fost unicul meu musafir, în toată viața de
până acum.

În locul lui a rămas un peisaj pe perete, o nișă
mare cât o fereastră prin care privesc uneori zilele
din urmă.

Pe masă a lăsat o carte. Am pus mâna pe pielea
ei fierbinte și dinăuntru am simțit cum bate o
inimă.

După vizita lui am învățat pentru prima oară să

apreciez viața. Am cerut un semn, iar a doua zi
am făcut pojar. Atunci am vrut cu adevărat să fug.
Să fug de mine.

Așa cum am spus, aici timpul este veșnic.

În ziua când a plecat străinul, simțeam că am
peste o sută de ani.

Hainele erau tot mai mari pe mine, cămașa îmi
atârna deja pe asfalt.

În orașul nostru rural, cerul nu avea niciodată
stele. Iarna aceea a durat trei ani. Mă săturasem de
atâta frig. Mă încălzeam doar cu amintiri.

În copilărie, aveam impresia că în acel sat al
bunicilor se derula un singur anotimp, vara, pen-
tru că numai vara ajungeam acolo, în vacanța ma-
re. Știam că vine toamna când aerul se umplea de
mireasma tutunului uscat, așa cum primăvara
venea odată cu mirosul de dulceață de trandafiri
care fierbea pe plita buniciei. Bunicul îmi povestea
că aroma puternică a tutunului creștea din esența
lutului amestecat cu cenușa imperiului destrămat
de demult în acele locuri.

Copil fiind, admiram la nesfârșit apa care
curgea prin satul bunicilor și mă întrebam uimit
de unde vine ea întruna, din ce sursă infinită. Pe

malul pârâiașului așteptam să vină un vaporeș, dar el nu ajungea niciodată. În timpul ăsta micile lui valuri ascuțeau trunchiurile sălciilor și cimentul malurilor.

Din vremea când eram mic, nu reușesc să-mi amintesc păsările mari, de parcă ele nu ar fi existat, nu ar fi trăit în acea lume. Țin minte doar caii. Unii dintre ei aveau aripi.

Da, avea dreptate vizitatorul, astăzi trăiesc într-o cușcă, fără să îmi dau seama. Am un corp imens! Simt orașul ca pe un crater fără scăpare. Un singur drum străbate ținutul și mă îndeamnă la mers, dar știu că nu duce nicăieri. Și, deși nu trece nimeni pe acolo, aștept câteodată să vină un vehicul să dea peste mine, să mă facă să mă simt viu, nu un banal trup de metal ruginit.

Noapțile sunt tot mai lungi, dorm tot mai mult. Dorm în același pat, dar mereu în altă viață. Visez întotdeauna aceeași pată de vin, uitată pe masă ca un semn al depresiei.

Uneori repet câte un cuvânt toată ziua, obsesiv.

De exemplu, într-o zi am răspuns la toate întrebările spunând: antenă.

Repetam atât de mult acel cuvânt, încât credeam că eu l-am născocit.

Apoi am început să mă joc cu adevărat de-a

cuvintele. Numeam fiecare obiect cu un alt nume, știut doar de mine, și mă bucuram conspirativ de această joacă. Spuneam, de exemplu, armă în loc de glumă. A doua zi uitam toate aceste schimbări, în definitiv, niște nimicuri nesavurate îndeajuns niciodată, dar cu atât mai incitante cu cât redescopeream mereu jocul meu neobișnuit. Cuvintele reinventate deveneau cioburi sclipicioase, mi se lipeau de trup și eu mă mândream cu ele.

Mă tot străduiesc să-mi dau seama când am dobândit conștiința de sine și când am descoperit că lumea nu e atât de mică cât cea în care mă mișcam eu. Că pot să ies din cutia în care trăiesc.

Știu, orașul se descompune lent în jurul meu, fără să-mi dau seama.

Omenirea întregă se așterne peste spațiul construit din graffiti, din cocoloașe de vinil topit.

Cineva zidise, între timp, geamurile și ușile casei mele.

În loc de ferestre am acum afișe. Astfel, când am chef, dintr-un colț privesc balcoanele cu gargui de la Notre Dame, iar din celălalt colț, cel din sud, arunc o privire către plaja fierbinte de la Copacabana. În centru, deasupra tuturor, tronează o oglindă care nu arată nimic. Umbra obosită nu